

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. S.

przeciwko T. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 6.250,- (sześć
tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych z tytułu częściowego
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda R. S. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 czerwca 2016 r., którym uchylony został nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym dnia 6 kwietnia 2011 r. i oddalone zostało powództwo o zapłatę przez pozwaną T. D. kwoty 5 905 883 złotych na podstawie weksla własnego wystawionego przez pozwaną na dochodzoną kwotę; był to weksel in blanco następnie uzupełniony przez powoda zgodnie z porozumieniem zawartym między stronami. Sąd stwierdził, że pozwana składając podpis na wekslu nie działała w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego wobec powoda, który nie nabył tego weksla w sposób określony

prawem wekslowym. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd drugiej instancji za trafne uznał ustalenia faktyczne i oceny prawne dokonane przez Sąd Okręgowy.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 278 § 1, art. 286 oraz art. 382 k.p.c. przez zastąpienie ustaleń opinii twierdzeniami własnymi opartymi o własne przekonania. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 58 § 2 k.c. przez brak wykazania, na czym miało polegać rzekome obejście przepisów prawa powodujące nieważność porozumienia stron. Skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność skargi.

Zagadnienie prawne dotyczy odpowiedzi na pytanie, czy sąd wskazując na brak stanowczych konkluzji opinii może zignorować merytoryczne poglądy opinii oraz opinii uzupełniającej i uznać na podstawie tylko fragmentu wyводу opinii, że teza opinii została udowodniona i to wbrew wyraźnemu stanowisku biegłych. Uzasadniając to pytanie, skarżący odwołał się do szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, jednakże z wywodów tych wynika, że w rzeczywistości przedstawione zagadnienie prawne ma pozorny charakter, o czym częściowo świadczy też sposób jego sformułowania. Jest to próba doprowadzenia do ponownej oceny materiału dowodowego, za czym przemawiają również akcentowane w argumentacji tylko wybrane elementy opinii biegłego, z jednoczesnym pominięciem reszty materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jednak to całościowa ocena dowodów stanowiła podstawę do zgodnych rozstrzygnięć Sądów pierwszej i drugiej instancji. Z tych względów nie można

podzielić stanowiska powoda zawartego już w pierwszym zdaniu uzasadnienia wniosku, że biegli w opinii wykazują, iż „z podobieństwa barw pasty długopisowej na wekslu oraz deklaracji wekslowej nie wynika identyczność podpisów, natomiast Sąd Apelacyjny przyjmuje, aprobuując stanowisko Sądu Okręgowego, że jednak ta identyczność podpisów wynika”.

Nie można również podzielić zdania skarżącego o wypaczeniu przez Sąd opinii biegłego. Nie ma ona co do zasady charakteru jednoznacznie stwierdzającego daną okoliczność, a jedynie nie wyklucza zgodności problemowych podpisów, wskazując jednocześnie na wysokie ich podobieństwo. Nie daje to podstaw do uznania, aby przyjęty tok rozumowania Sądu stanowił naruszenie art. 278 k.p.c. przez zastąpienie poglądów biegłych własnymi stwierdzeniami, na co miałyby wskazywać przywołane we wniosku orzecznictwo.

Mając zatem na uwadze utrwalone i znane orzecznictwo Sądu Najwyższego odnośnie do spełnienia przesłanek do przyjęcia skargi na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie można stwierdzić przekonującego wywiedzenia tych przesłanek we wniosku skarżącego.

Podobnie się sprawa przedstawia w wypadku odwołania się powoda do oczywistej zasadności skargi. Także w odniesieniu do wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest utrwalone i znane od dawna stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w bardzo licznych orzeczeniach. Nie zostały one spełnione przez skarżącego, który przedstawia na uzasadnienie alternatywne oceny materiału dowodowego, próbując wykazać brak spójności w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego. W rzeczywistości jest to niedopuszczalna dyskusja z poczynionymi już i wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz przeprowadzana własna ocena sprawy.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o częściowym zwrocie kosztów postępowania pozwanej od powoda na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj

r.g.

